HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

27 februarie 2014*

„Trimitere preliminară — Codul vamal comunitar — Articolul 70 alineatul (1) și articolul 78 — Declarații vamale — Examinare parțială a mărfurilor — Prelevare de mostre — Cod incorect — Extinderea rezultatelor la mărfurile identice cuprinse în declarații vamale anterioare, după acordarea liberului de vamă — Control ulterior — Imposibilitate de a solicita o examinare suplimentară a mărfurilor”

În cauza C-571/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Augstākās tiesas Senāts (Letonia), prin decizia din 21 noiembrie 2012, primită de Curte la 6 decembrie 2012, în procedura

Greencarrier Freight Services Latvia SIA

împotriva

Valsts ieņēmumu dienests,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul M. Ilešič, președinte de cameră, domnii C. G. Fernlund și A. Ó Caoimh (raportor), doamna C. Toader și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 octombrie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Greencarrier Freight Services Latvia SIA, de A. Brunavs, asistat de B. Cera, advokāte;

— pentru guvernul leton, de I. Kucina, de K. Freimanis și de I. Kalninš, în calitate de agenți;

— pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vláčil, în calitate de agenți;

— pentru guvernul spaniol, de M. J. García-Valdecasas Dorrego, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de L. Keppenne, de A. Sauka. și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: letona.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 decembrie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Greencarrier Freight Services Latvia SIA (denumită în continuare „GFSL”), societate cu răspundere limitată de drept leton, pe de o parte, și Valsts ieņēmumu dienests (administrația fiscală letonă, denumită în continuare „VID”), pe de altă parte, cu privire la perceperea de taxe vamale la import și la aplicarea unei amenzi cu ocazia unui control ulterior al mai multor declarații vamale.

Cadrul juridic

3 Al cincilea și al șaselea considerent ale Codului vamal au următorul cuprins:

„întrucât, pentru a garanta echilibrul dintre necesitățile autorităților vamale în vederea asigurării unei aplicări corecte a legislației vamale, pe de o parte, și dreptul operatorilor economici de a fi tratați corect, pe de altă parte, autorităților menționate trebuie să li se acorde, *inter alia*, puteri de control extinse, iar operatorilor economici menționați, dreptul de a introduce o acțiune; întrucât aplicarea sistemului căii de atac în domeniul vamal obligă Regatul Unit să introducă noi proceduri administrative care nu pot intra în vigoare mai devreme de 1 ianuarie 1995;

întrucât, având în vedere importanța majoră a comerțului exterior pentru Comunitate, formalitățile și controalele vamale ar trebui eliminate sau păstrate la un nivel minim”.

4 Articolul 68 din acest cod prevede:

„Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

(a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării acurateței datelor de referință din declarație;

(b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.”

5 Conform articolului 70 din codul menționat:

„(1) Atunci când se verifică doar o parte a mărfurilor cuprinse în declarație, rezultatele verificării parțiale sunt valabile pentru toate mărfurile cuprinse în declarația respectivă.

Cu toate acestea, declarantul poate solicita o verificare suplimentară a mărfurilor în cazul în care consideră că rezultatele verificării parțiale nu sunt valabile în ceea ce privește restul mărfurilor declarate.

(2) În sensul alineatului (1), când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol se consideră a constitui o declarație separată.”

6 Articolul 71 din același cod este redactat după cum urmează:

„(1) Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.

(2) Atunci când nu s-a procedat la verificarea declarației, dispozițiile menționate la alineatul (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație."

7 Articolul 78 din Codul vamal prevede:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflate în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica de asemenea mărfurile când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun."

8 Conform articolului 221 alineatele (1) și (3) din acest cod:

„(1) De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.

[...]

(3) Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. […]"

Litigiul principal și întrebările preliminare

9 GFSL importă din Rusia, în numele societății Hantas SIA, biscuiți și batoane de ciocolată pentru a le pune în liberă circulație în Uniunea Europeană.

10 În cursul lunilor aprilie și mai 2007, VID a efectuat o verificare a taxelor vamale plătite de Hantas SIA între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2006 pe baza a 35 de declarații vamale completate de GFSL, care trebuia considerată debitoare în cazul nașterii unei datorii vamale.

11 Acest control a fost efectuat ulterior prelevării și analizei de către VID de mostre referitoare la șase declarații vamale prezentate în cursul lunilor octombrie și noiembrie 2005 (denumite în continuare „declarațiile vamale în cauză"). Întemeindu-se pe rezultatele acestui control, VID a observat că, în 29 de declarații vamale prezentate între 4 iunie 2004 și 29 noiembrie 2005, inclusiv cele șase declarații vamale în cauză, GFSL declarase mărfurile importate în Uniune pentru a fi puse în liberă circulație pe teritoriul acesteia potrivit unor coduri incorecte ale Nomenclaturii combinate pentru clasificarea acestora în Tariful integrat al Comunităților Europene (TARIC) instituit la articolul 2 din

Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), cu modificările ulterioare.

12 Prin decizia din 31 mai 2007, VID a informat GFSL cu privire la nașterea unei datorii vamale, a stabilit cuantumul taxelor la import și al taxei pe valoarea adăugată, majorate cu dobânzi de întârziere, și i-a aplicat o amendă pentru aplicarea incorectă a codurilor Nomenclaturii combinate.

13 Reclamația GFSL împotriva acestei decizii a fost respinsă printr-o decizie a VID din 14 septembrie 2007.

14 Această decizie de respingere a făcut obiectul unei acțiuni în anulare în fața administratīvā rajona tiesa (Tribunalul Administrativ Districtual), care a admis în parte acțiunea prin hotărârea din 29 iunie 2009, care a fost confirmată de Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională de Apel). Aceasta din urmă a statuat, prin hotărârea din 8 decembrie 2011, că, deși taxele la import, taxa pe valoarea adăugată și amenda cu privire la mărfurile cuprinse în declarațiile vamale în cauză au fost stabilite în mod corect, în schimb, decizia din 14 septembrie 2007 trebuie să fie anulată în rest, pentru motivul că VID, cu încălcarea articolului 70 alineatul (1) din Codul vamal, a aplicat în mod greșit rezultatele controlului mărfurilor cuprinse în declarațiile vamale în cauză mărfurilor cuprinse în alte 23 de declarații prezentate între 4 iunie 2004 și 6 septembrie 2005 (denumite în continuare „declarațiile vamale anterioare”), respectiv mărfuri importate cu mai mult de un an înaintea mărfurilor controlate. Prin urmare, VID nu ar fi stabilit că au fost aplicate coduri incorecte mărfurilor în discuție, astfel încât GFSL nu era nicidecum obligată să furnizeze probe cu privire la proprietățile obiective ale acestor mărfuri, cu atât mai mult cu cât aceasta nu mai avea posibilitatea de a solicita efectuarea unor controale cu privire la acestea.

15 Atât VID, cât și GFSL au formulat recurs împotriva acestei hotărâri la Augstākās tiesas Senāts (Senatul Curții Supreme).

16 În susținerea recursului, VID arată că mărfurile care au făcut obiectul declarațiilor vamale anterioare erau identice cu cele cuprinse în declarațiile vamale în cauză, având aceeași compoziție, aceeași denumire, aceeași aparență și același producător, fapt ce ar fi atestat de informațiile menționate în certificatele furnizate de acesta din urmă. VID ar fi, așadar, îndreptățită, în temeiul principiului economiei procedurii, să nu verifice restul mărfurilor și să aplice rezultatele identificării la celelalte mărfuri identice, GFSL fiind, la rândul său, obligată să prezinte elemente care dovedesc diferența dintre mărfuri.

17 Cu toate acestea, instanța de trimitere observă că declarațiile vamale anterioare au fost prezentate cu mai mult de un an înainte de declarațiile vamale în cauză pentru care fuseseră prelevate mostre. Or, potrivit GFSL, nu este în mod obiectiv posibil să se supună unei examinări ulterioare trecerii prin vamă mărfurile care au făcut obiectul declarațiilor vamale anterioare și nici să se exercite dreptul de a solicita o verificare suplimentară.

18 În aceste condiții, Augstākās tiesas Senāts a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 70 alineatul (1) primul paragraf din [Codul vamal] poate fi interpretat în sensul că este posibilă extinderea rezultatelor verificării unei părți a mărfurilor cuprinse într-o declarație la mărfuri cuprinse în declarații anterioare care nu au făcut obiectul verificării parțiale, însă care au fost declarate cu același cod al Nomenclaturii combinate, care proveneau de la același producător și care, conform informațiilor privind denumirea și compoziția mărfurilor care figurează pe certificatele producătorului respectiv, erau identice cu mărfurile cuprinse în declarația pentru care au fost prelevate mostre în vederea unei verificări parțiale?

Cu alte cuvinte:

Noțiunea «declarație» în sensul articolului 70 alineatul (1) primul paragraf din [Codul vamal] include și declarațiile [referitoare la mărfuri] cu privire la care nu au fost prelevate mostre în vederea verificării, dar în cuprinsul cărora au fost declarate mărfuri identice (mărfurile au fost declarate cu același cod al Nomenclaturii combinate, proveneau de la același producător, iar denumirea, precum și compoziția mărfurilor indicate în certificatele producătorului erau aceleași)?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: este posibil să fie extinse rezultatele verificării parțiale prevăzute la articolul 70 alineatul (1) primul paragraf din [Codul vamal] la declarații pentru care declarantul, din motive obiective, nu este în măsură să solicite o verificare suplimentară în temeiul articolului 70 alineatul (1) al doilea paragraf, întrucât nu are posibilitatea de a supune mărfurile unui control în temeiul articolului 78 alineatul (2) din același [cod]?"

Cu privire la întrebările preliminare

19 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 70 alineatul (1) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că permite autorităților vamale să extindă rezultatele examinării parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală, efectuată pe baza unor mostre prelevate din acestea din urmă, la mărfuri cuprinse în declarații anterioare depuse de același declarant vamal, care nu au făcut și nu mai pot face obiectul unei astfel de examinări, întrucât a fost acordat liberul de vamă, atunci când rezultă din indicațiile scrise furnizate de acest declarant că toate aceste mărfuri sunt clasificate la același cod din Nomenclatura combinată, provin de la același producător și au o denumire și o compoziție identice.

20 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 68 din Codul vamal, autoritățile vamale pot verifica declarațiile vamale efectuând fie un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire, fie o examinare a mărfurilor împreună cu, dacă este cazul, o prelevare de mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.

21 În acest din urmă caz, articolul 70 alineatul (1) din acest cod prevede că, atunci când se verifică doar o parte a mărfurilor cuprinse în declarație, rezultatele verificării parțiale sunt valabile pentru toate mărfurile cuprinse în declarația respectivă, cu excepția situației în care declarantul solicită o verificare suplimentară în cazul în care consideră că rezultatele verificării parțiale nu sunt valabile în ceea ce privește restul mărfurilor declarate.

22 Această dispoziție generală instituie astfel o ficțiune a calității uniforme care permite autorităților vamale să extindă rezultatele unei examinări parțiale a mărfurilor, care fac obiectul aceleiași declarații, la toate mărfurile cuprinse în această declarație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 septembrie 2006, Nowaco Germany, C-353/04, Rec., p. I-7357, punctele 54 și 55, precum și Hotărârea din 24 noiembrie 2011, Gebr. Stolle, C-323/10-C-326/10, Rep., p. I-12177, punctele 100 și 101).

23 Dispoziția respectivă urmărește, în această privință, să asigure proceduri rapide și eficace de punere în liberă circulație, neobligând autoritățile vamale să efectueze o examinare detaliată a tuturor mărfurilor care fac obiectul unei declarații vamale, ceea ce nu ar corespunde nici interesului operatorilor economici, care sunt în general preocupați să solicite liberul de vamă pentru a putea să comercializeze rapid mărfurile pe care le declară, nici interesului autorităților respective, pentru care o examinare sistematică a mărfurilor declarate ar implica o muncă suplimentară considerabilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 martie 2004, Derudder, C-290/01, Rec., p. I-2041, punctul 45).

24 Trebuie să se constate că rezultă atât din modul de redactare a articolului 70 alineatul (1) din Codul vamal, cât și din economia articolelor 68-74 din acest cod că posibilitatea de extindere a rezultatelor unei examinări parțiale privește numai mărfurile care fac obiectul „aceleiași declarații” atunci când aceste mărfuri sunt examinate de autoritățile vamale în cursul perioadei care precedă acordarea de către acestea din urmă a liberului de vamă cu privire la mărfurile respective (a se vedea în acest sens Hotărârea Derudder, citată anterior, punctul 43).

25 Aceeași dispoziție nu permite, în consecință, autorităților vamale, într-o cauză precum cea din litigiul principal, să extindă rezultatele unei examinări parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală la mărfuri cuprinse în declarațiile vamale anterioare care au făcut deja obiectul acordării unui liber de vamă de către aceste autorități.

26 Cu toate acestea, nu rezultă că astfel de declarații vamale anterioare nu mai pot fi repuse în discuție de autoritățile vamale.

27 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată (a se vedea în special Hotărârea din 8 martie 2007, Campina, C-45/06, Rep., p. I-2089, punctul 30, și Hotărârea din 14 octombrie 2010, Fuß, C-243/09, Rep., p. I-9849, punctul 39).

28 Or, astfel cum au arătat guvernul ceh și guvernul spaniol în observațiile lor scrise, după acordarea liberului de vamă cu privire la mărfurile cuprinse într-o declarație vamală, autoritățile vamale pot modifica din oficiu, dacă este cazul, o asemenea declarație în temeiul articolului 78 din Codul vamal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, Rec., p. I-8937, punctele 62, 64 și 66).

29 Potrivit articolului 78 alineatul (2) din acest cod, după acordarea liberului de vamă, autoritățile vamale pot efectiv să controleze documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export cu privire la mărfuri sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri și pot verifica de asemenea mărfurile când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

30 Această dispoziție permite astfel autorităților vamale să repună în discuție declarațiile vamale anterioare care nu au făcut obiectul verificărilor în temeiul articolului 68 din Codul vamal și care, prin urmare, au fost tratate, în temeiul articolului 71 alineatul (2) din acest cod, potrivit datelor de referință menționate în acestea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2011, DP grup, C-138/10, Rep., p. I-8369, punctul 37).

31 Nimic nu împiedică ca, în acest scop, autoritățile vamale să extindă rezultatele unei examinări parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală la mărfuri cuprinse în declarații vamale anterioare, care au făcut deja obiectul acordării unui liber de vamă de către aceste autorități, atunci când mărfurile respective sunt identice, aspect pe care numai instanța de trimitere are competența să îl verifice. Stabilirea identității mărfurilor poate să se întemeieze, printre altele, pe controlul documentelor comerciale și al datelor referitoare la operațiunile de import și de export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri și în special pe indicațiile furnizate de declarantul vamal potrivit cărora aceste mărfuri provin de la același producător și au o denumire, o aparență, precum și o compoziție identică cu cele ale mărfurilor care au făcut obiectul acestor declarații vamale anterioare.

32 O astfel de posibilitate de extindere este justificată de însăși finalitatea Codului vamal, care urmărește, conform celui de al cincilea considerent al său, să asigure o aplicare corectă a taxelor prevăzute de acesta, garantând în același timp, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 23 din prezenta hotărâre, proceduri rapide și eficace, atât în interesul operatorilor economici, cât și în interesul autorităților vamale, scutindu-le pe acestea din urmă de efectuarea de controale sistematice ale tuturor mărfurilor

care fac obiectul unei declarații vamale, limitând astfel, în măsura posibilului, conform celui de al șaselea considerent al aceluiași cod, formalitățile și controalele vamale (a se vedea în acest sens Hotărârea Derudder, citată anterior, punctele 42 și 45).

33 Această posibilitate este de asemenea conformă logicii specifice a articolului 78 din Codul vamal, care constă în adaptarea procedurii vamale la situația reală corectând erorile sau omisiunile materiale, precum și erorile de interpretare a dreptului aplicabil (a se vedea în acest sens Hotărârea Overland Footwear, citată anterior, punctul 63, Hotărârea din 14 ianuarie 2010, Terex Equipment și alții, C-430/08 și C-431/08, Rep., p. I-321, punctul 56, precum și Hotărârea din 12 iulie 2012, Südzucker și alții, C-608/10, C-10/11 și C-23/11, punctul 47).

34 Nu prezintă importanță, în această privință, faptul că declarantul vamal nu mai este în măsură, într-o cauză precum cea din litigiul principal, să solicite o examinare suplimentară a mărfurilor în cauză și, dacă este cazul, prelevări de mostre complementare.

35 Astfel, articolul 78 din Codul vamal se aplică, din principiu, după acordarea liberului de vamă, la un moment la care prezentarea acestora se poate dovedi imposibilă (a se vedea Hotărârea Overland Footwear, citată anterior, punctul 66).

36 În orice caz, astfel cum au arătat cea mai mare parte a persoanelor interesate care au depus observații scrise, rezultă din însuși modul de redactare a articolului 78 alineatul (2) din Codul vamal că controlul ulterior al declarațiilor vamale poate fi efectuat ținând seama de documentele scrise, fără ca autoritățile vamale să fie obligate să verifice fizic mărfurile, o astfel de verificare nefiind prevăzută decât atunci când „este încă posibil ca [mărfurile] să fie prezentate” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Digitalnet și alții, C-320/11, C-330/11, C-382/11 și C-383/11, punctele 66 și 67).

37 În aceste condiții, dacă mărfurile care au făcut obiectul unei examinări parțiale și cele cuprinse în declarațiile vamale anterioare sunt identice, ținând seama în special de faptul că această concluzie rezultă dintr-un control al documentelor comerciale și al datelor referitoare la operațiunile de import și de export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri și în special de faptul că, potrivit indicațiilor furnizate de declarantul vamal, aceste mărfuri provin de la același producător și au o denumire, o aparență, precum și o compoziție identică, aspect pe care numai instanța de trimitere are competența să îl verifice, autoritățile vamale pot extinde rezultatele examinării parțiale la aceste din urmă mărfuri.

38 Cu toate acestea, este important ca declarantul vamal să aibă dreptul de a contesta o astfel de extindere, în special atunci când, precum în cauza principală, acesta consideră, în pofida propriilor indicații furnizate în declarațiile sale vamale, că rezultatul examinării parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație nu poate fi transpus în cazul unor mărfuri cuprinse în declarații anterioare, furnizând orice element de probă de natură să susțină această afirmație care ar dovedi lipsa identității mărfurilor în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea Derudder, citată anterior, punctul 42).

39 În această privință, trebuie totuși să se sublinieze că o afirmație generală sau abstractă, precum cea invocată de GFSL în observațiile sale scrise depuse la Curte, potrivit căreia, în ceea ce privește produse alimentare precum cele în discuție în litigiul principal, diverși factori ar putea să fi modificat compoziția lor chimică, în special conținutul lor de amidon, nu poate avea nicio pertinență, întrucât astfel de împrejurări, admițând că acestea sunt dovedite, nu au determinat declarantul vamal să furnizeze, în ceea ce privește mărfurile cuprinse în declarațiile vamale anterioare, indicații diferite de cele furnizate în legătură cu mărfurile care au făcut obiectul unei examinări parțiale sau, dacă este cazul, să solicite modificarea acestor declarații, astfel încât nu s-a dovedit și, de altfel, nici nu s-a susținut că astfel de factori ar putea avea un efect asupra clasificării acestor produse în Nomenclatura combinată. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a face aprecierile necesare în această privință.

40 În sfârșit, trebuie să se observe că, deși articolul 78 din Codul vamal nu prevede niciun termen expres pentru modificarea declarațiilor vamale, autoritățile vamale pot, conform articolului 221 alineatul (3) din acest cod, să comunice o nouă datorie vamală în termen de trei ani de la comunicarea datei nașterii acestei datorii.

41 Or, în speță, sub rezerva unor verificări care trebuie făcute de instanța de trimitere, din elementele furnizate Curții rezultă că acest termen, astfel cum GFSL a confirmat drept răspuns la o întrebare adresată de Curte în ședință, a fost respectat, întrucât, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 11 și 12 din prezenta hotărâre, prima dintre declarațiile vamale modificate avea data de 4 iunie 2004, în timp ce comunicarea noii datorii vamale a avut loc la 31 mai 2007.

42 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 70 alineatul (1) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, fiind aplicabil numai mărfurilor care au făcut obiectul „aceleiași declarații", atunci când aceste mărfuri sunt examinate de autoritățile vamale în cursul perioadei care precedă acordarea de către acestea din urmă a liberului de vamă cu privire la mărfurile respective, dispoziția menționată nu permite acestor autorități, într-o cauză precum cea din litigiul principal, să extindă rezultatele unei examinări parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală la mărfuri cuprinse în declarații vamale anterioare care au făcut deja obiectul acordării unui liber de vamă de către aceste autorități.

43 În schimb, articolul 78 din codul menționat trebuie interpretat în sensul că permite autorităților vamale să extindă rezultatele examinării parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală, efectuată pe baza prelevării unor mostre din acestea, la mărfuri cuprinse în declarații anterioare depuse de același declarant vamal, care nu au făcut obiectul și nu mai pot face obiectul unei astfel de examinări, întrucât liberul de vamă a fost acordat, atunci când aceste mărfuri sunt identice, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie interpretat în sensul că, fiind aplicabil numai mărfurilor care au făcut obiectul „aceleiași declarații", atunci când aceste mărfuri sunt examinate de autoritățile vamale în cursul perioadei care precedă acordarea de către acestea din urmă a liberului de vamă cu privire la mărfurile respective, dispoziția menționată nu permite acestor autorități, într-o cauză precum cea din litigiul principal, să extindă rezultatele unei examinări parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală la mărfuri cuprinse în declarații vamale anterioare care au făcut deja obiectul acordării unui liber de vamă de către aceste autorități.

În schimb, articolul 78 din regulamentul menționat trebuie interpretat în sensul că permite autorităților vamale să extindă rezultatele examinării parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală, efectuată pe baza prelevării unor mostre din acestea, la mărfuri cuprinse în declarații anterioare depuse de același declarant vamal, care nu au făcut obiectul și nu mai pot face obiectul unei astfel de examinări, întrucât liberul de vamă a fost acordat, atunci când aceste mărfuri sunt identice, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Semnături